

[Justitsministeren.]

den ikke — jeg sagde ikke — at man skrider ind over for medlemmer af Jehovas Vidner, hvis de f. eks. som forældre undlader at sørge for, at deres børn bliver passet forsvarligt. Forældre, der er medlemmer af sekten, har således samme forpligtelser som andre forældre. Det fremgår altså også med tydelighed af grundlovens § 70, som hr. Voigt særlig henviser til.

I de heldigvis sjældne tilfælde, hvor problemet opstår, kan børneværnet og ungdomsværnet træffe beslutning om iværksættelse af hjælpeforanstaltninger, herunder også bestemme, at barnet skal under lægebehandling. Sådanne foranstaltninger kan iværksættes imod forældrenes ønske.

Selv om børne- og ungdomsværnet ikke har truffet en sådan beslutning, betyder det ikke nødvendigvis, at forældre kan modsætte sig en påkrævet lægebehandling. I en akut situation vil det være berettiget, at en læge iværksætter en behandling, selv om forældrene modsætter sig dette, idet det lægelige indgreb og tilsidesættelsen af forældrenes ønsker efter de nærmere omstændigheder kan være berettiget efter grundsætningen om udøvelse af nødret. I det omfang et sådant lægeligt indgreb er berettiget, vil myndighederne, herunder politiet, kunne medvirke til, at behandlingen sættes i værk.

Da der således allerede efter de gældende regler kan skrives ind over for forældre, der af religiøse grunde modsætter sig, at der sikres deres børn en nødvendig lægelig behandling, har jeg ikke i den konkrete sag, spørgeren omtaler, fundet anledning til at overveje, om der burde foretages indgreb over for sekten Jehovas Vidner, som jeg forstår forældrene i den konkrete sag tilhører. Et sådant indgreb ville kun kunne gennemføres inden for rammerne af grundlovens § 67, der sikrer den religiøse foreningsfrihed, men netop med det forbehold, at intet læres eller foretages, som strider mod sædeligheden eller den offentlige orden.

Voigt (FP):

Jeg takker ministeren for svaret og skal gøre ministeren opmærksom på, at jeg naturligvis er klar over, at Jehovas Vidner bygger deres teorier på Tredje Mosebog, i særdeleshed kap. 17, versene 11, 12, 13 og

14. Jeg har også læst Det gamle Testamente, det er en udmærket roman.

Men for at gøre det helt klart, vil jeg gerne henholde mig til en sag fra Thisted sygehus, hvor man får et barn indlagt, som lider af en livstruende sygdom, og barnet skal have blod. Lægerne argumenterer længe med moderen, som sætter vagt ved barnets sygeseng, men kan ikke få hende overtalt. Så kommer overlægen ind, og overlægen her er Marcus Otts — han er i dag ansat på Glostrup hospital — og han lytter længe til moderen, som beretter om, hvad apostlen Paulus sagde. Da han har hørt længe nok på moderen, afbryder han hende varmt, men bestemt og siger: Nu har vi lyttet længe nok til apostlen Paulus, nu skal vi lytte til apostlen Marcus, og han siger, at barnet skal have blod. Barnet fik blod, og det lever den dag i dag.

Så vil jeg gerne stille det spørgsmål helt klart, så befolkningen kan forstå det: hvis nu moderen ikke var blevet overtalt af apostlen Marcus i overlægens skikkelse og lægen så havde tilsidesat dette nej fra moderen og givet barnet blod, havde han så opfyldt sit lægeløfte om, at han skal opretholde livet, så længe det er muligt? Må jeg få det besvaret bare med et ja eller et nej, således at det er klart for mig og for befolkningen.

Justitsministeren (Orla Møller):

Det er nu ikke altid, man kan besvare spørgsmål med et ja eller et nej, men i dette tilfælde er der ingen tvivl om, hvad svaret er. Jeg skal gentage, hvad jeg sagde allerede i første omgang, at forældrenes ønsker kan tilsidesættes, og under nærmere omstændigheder kan man under henvisning til udøvelse af nødret simpelt hen foretage dette indgreb. I de allerfleste tilfælde vil det altså gå forholdsvis glidende trods alt. Men muligheden for udøvelse af nødretten har lægen, og det var vel til syvende og sidst også den, han brugte.

Voigt (FP):

Jeg takker ministeren for det meget tydelige og klare svar. Og så bare den bemærkning, for at der ikke skal være nogen misforståelser til stede, at jeg deler ikke den opfattelse, som mange har med hensyn til Guds